

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Methodvs Expeditæ Commvniõnis Tum pro Sacerdotibus,
tum pro omnibus fidelibus communicaturis**

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

De præcepto communionis instante mortis periculo, c. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41783

nee constet an communicaverit, saltem in Paschate, est ne sepeliendus in loco sacro? Respondeo, nisi constet non communicasse, judicandus est observasse præceptum, atque adeò ritè sepeliendum.

Adde neminem huic pœnæ (cum sit ferenda) subjici, nisi post latam sententiam. Cum igitur nunc vix in usu sit, ut contra aliquem similis sententia fulmineretur; nunquam ex hoc capite, erit fidelis à sacra Sepultura depellendus.

C A P. V.

De Præcepto Communio-
nis instante mortis
periculo.

§. 1.

An hec præceptum omnes in eo
periculo obliget.

NON modo nonnulli a do-
cent. Cõmunio-
nis præ-
ceptum.

a S. Bona-
vent. Syl-
vestr. Ar-
milla, a-
pud Sua-
rumae

Huc d. 69.
sec. 2. m. 12.

ceptum, ut à Christo latum, obligare solum semel in vita: atque adeo, qui in vita semel communicavit, non obligari, *b* sub mortali, instante morte, iterum communicare: verum etiam alii *c* sunt, qui putant nullam absolute esse obligationem sub mortali eo ingruentis periculi tempore communicandi. Sed tenendum est, adesse *d* obligationem sub mortali: Ratio potissima dicitur ex fidelium, & Ecclesie sensu, sic judicantium.

2 Idque verum est sive mors instans sit ex infirmitate, sive ex violentia: par enim est ratio. Immo & quoties imminet periculum mortis, ut in prælio, longa, & periculosa navigatione, & similibus, eandem adesse obligationem, docent communiter Doctores. *e* Iudex ergo, nisi forte teneat opinionem contrariam (quam non esse tenendam *confulo*) obligatur Reo tempus ad

b Sà V
Euch n. 1
favet non
parum.
c Caet Les
desm Vist
Palud al-
lat. ibi ab
eod Suar.
d Suar. ib
Vasq de
Euc d 114
e 2. n. 3
& passim
recent.

e ibid
f Fiquat.
g Nicol
præc 11.
h 4 n. 4.

ad Communionem concedere.
 Excipe, nisi fuga ejusdem Rej,
 exquadamnum publicum, vel
 mors ipsi judici posset oriri, ra-
 tionabiliter timeretur: nam
 tunc licebit contra vim vi se de-
 fendere.

3 Non tamen præceptum ejus-
 modi adedò rigidè suscipiendum
 est, ut infirmo, qui nullo reme-
 dio, (de quo infra §. 9. num. 1.)
 valet sacram hostiam deglutire
 possit & propinari sanctissimus *g Fagun.*
 Sanguis: quia hoc præceptum *Suar. alii-*
 non obligat nisi debito modo. *que apud*
Dian. p 5.

§. 2.

*An obliget eos, qui paulo ante
 periculum communi-
 carunt.*

*tr. 3. ref. 34.
 esto posse
 doceat O-
 chag. ibid.*

4 **Q**ui v. g. duos, vel tres,
 immo & octo, vel de-
 cem dies, antequam in pericu-
 lum incidit, communicavit, ob-

M 2 liga-

a *Vasq. de*
Euchar.
disp. 214.
§. 2. n. 12.

ligatur ne iterum communicare
eo superveniente periculo? Ob-
ligari docent aliqui: a si quidem
Communio antecedens, cum
non fuerit exhibita, quando ur-
gebat præceptum, præcepto
non satisfecit. Ad eum modum,
quo, qui Missæ interfuit die Sab-
batho, non satisfecit præcepto
de Missa die Dominico audien-
da.

b *Suar de*
Euc. d. 69.
sec. 2 §.
Rogabis
De Lugo
d. de Euch.
§. 2. sec. 2.

§ At non obligari melius do-
cent alii. b Ratio præcipua est,
quia hoc præceptum non obli-
gat nisi circum circa periculum
vitæ, sive à me ignoratum, sive
scitum: obligat enim, ut propè
mortem inveniar Sacra Eucha-
ristia refectus. Confirmatur,
quia plura inveniuntur hujus
generis præcepta, quibus satis-
fit, si paulo antequam urgeat
præceptum, adimpleantur. Sic
si Novicius, vel Clericus recitet
officium mane antequam pro-
fessionem emittat, vel ordinetur

in sacris ; non illum obligabis eodem die, post emissam professionem, vel ordines susceptos, iterum recitare : sic Sacerdos, qui celebravit mane in loco, ubi non erat festum de præcepto, si postea, eadem die, se conferat in locum, ubi festum celebratur, non obligabitur ad audiendum iterum sacrum. Idem de laico, qui mane sacro interfuit, in prædicto loco non festivo, & postea ad festi locum accessit. Eodem ergo modo in casu nostro, &c.

¶ Missa igitur, Dominica die ideo audienda est ex præcepto ab eo, qui audierat Sabbato; quia in honorem diei Dominici latum est præceptum de sacro tunc audiendo, qui honor tali diei addictus, non exhibetur die Sabbathi. At in nostro, & in prædictis casibus, habetur finis præcepti, qui est refici spiritualiter circa mortis periculum :

non sic se habet orare quotidie, & colere diem festum: licet enim finis non cadat sub præcepto; ostendit tamen præceptum sic, vel sic esse intelligendum.

§. 3.

An obliget eum qui communicavit in Paschate.

7 **S**I communicavit quis in Paschate, & post aliquod notabile tempus, puta post mensem, incidit in periculum v^æ obligatur a iterum communicare. Ratio est, quia ex una parte hæc sunt duo præcepta, alterum communicandi in Paschate Ecclesiasticum, b alterum, communicandi in periculo mortis, ex communi sententia Divinæ simul, & Ecclesiasticum: & ex alia parte per unam sumptionem utrique, in casu dicto, satisfieri non potest: cum propter illam
distant

a Suarez, obligatur a iterum communicare. Ratio est, quia ex una parte hæc sunt duo præcepta, alterum communicandi in Paschate Ecclesiasticum, b alterum, communicandi in periculo mortis, ex communi sententia Divinæ simul, & Ecclesiasticum: & ex alia parte per unam sumptionem utrique, in casu dicto, satisfieri non potest: cum propter illam
distant

Va q. V. let aliques sequitur, & citat Hurt. de Euch. d. 10 d. ff. 2 b Idem ib. c Idem ib.

distantiam. finis refectionis necessariae, instante morte, non habeatur per sumptionem tanto tempore ante factam. Quod si, qui in Paschate communicavit incidat in praedictum vitae periculum post paucos dies, puta post octo, vel decem; non obligabitur denuo communicare. Ratio est, quia cum finis refectionis necessariae tunc habeatur; potuit per unam sumptionem utrique obligationi satisfacere: ut ex dictis §. praecedenti clarè consequitur.

§. 4.

An hoc praecipuum obliget petere Eucharistiam ab haeretico, excommunicato, & similibus, si alius Sacerdos non adsit?

a Durand. Palud. a liq. apud Suar. de Euc. d. 2. sec. 4. fin.

8 **Q**uamvis aliqui a concedant à Sacerdote excommunicato, etiam denuncia-

M 4

103

to, ab hæretico, schismatico, publico peccatore, licere in mortis periculo petere, ac suscipere, quando alius Confessor non adest, Sacramentum pœnitentiæ; non tamen concedunt Eucharistiæ Sacramentum: quia necessitas (inquiunt) pœnitentiæ major est, quàm necessitas Eucharistiæ. Verum probabilius est, posse, bono ministro deficiente, etiam Eucharistiam, idque licet infirmus aliud Sacramentum v. g. extremam Vnctionem, vel Confessionem ab idoneo ministro susceperit. Ratio est, quia mater Ecclesia, pro illo articulo, creditur neminem à ministrando tantam infirmo refectionem velle repellere: & ex alio capite, necessitas excusat à cooperatione, quæ videtur esse cum peccato ministri, qui ex sua malitia aptum ad Sacramenta ministranda non se reddit. Suppono autem non fore scandalum, nec Catholicæ

h. Suarez. ib.

licæ Re
certè e
munior
pationi
quod n
At si
firmus
quia ex
tamen
sentent
non lice
adesse
tencia
præfer
tè susce
gratiæ

Anime
tate,
et

N

licæ Religionis contemptum, ut
certè esset, si suscipere v. g. com-
munionem esset signum partici-
pationis cum illius erroribus,
quod nunquam licet.

At si licet, obligabitur ne in-
firmus? Respondeo obligabitur:
quia excusationem non habet. Si
tamen nollit; posset priorem
sententiam sequi, afferentem
non licere, & consequenter non
adesse obligationem: quæ sen-
tencia certè probabilis est, & c. *Chelief.*
præsertim si alia Sacramentaria *apud Dia-*
tè suscepit, vel se esse in statu *namp §.*
gratiæ iudicaverit. *tr. 3. res.*

42.

§. 5.

*An in eadem instantis mortis necessi-
tate, possit quilibet Sacerdos
etiam Religiosus, mini-
strare Eucharistiam?*

N Ec Religiosi, immo nec
quilibet Sacerdos, nisi
pro-

a *Suar. de
Euc d. 72
sec 2 § sed
quæres.*

b *Ibid.*

proprius, id est Parochus potest de jure a ministrare sacrum Viaticum moribundis: quia nullo meliori tempore præsumitur velle Pastorem recognoscere ovem suam, quam in tanta necessitate: tamen, si Parochus absit, nec possit ab illo peti licentiam; quilibet poterit. b Ratio est tum quia præsumitur Parochi voluntas, tum quia casus extremæ necessitatis semper intelligitur exceptus,

§. 6.

An, qui, mane, ex devotione communicavit, & deinde incidit in periculum mortis, possit, eadem die, pro Viatica communicare?

a *Hurt. de
Euc d. 10.
diff. 2.*

NON solum posse, a sed debere, docent non nulli, eo nixi fundamento, cuius modo, meminimus y 2 quia

nimirum, quando hic mane communicavit, non urgebat præceptum. Communicet igitur adveniente periculo, quando præceptum jam urget, ut illi satisfaciatur. Non nulli verò solum dicunt b posse, non autem sub obligatione: si quidem prohibita est duplicata eodem die communicatio.

Communis, & vera sententia est, nec debere, nec posse. c Ratio primi est, quia jam est præcepto satisfactum mane, ut constat ex dicto §. 2. Ratio secundi quia prohibemur bis eodem die communicare.

§. 7.

De sumente Viaticum, in mortali, & que mortaliter peccante, post illud.

¶ SI quis Sacrum viaticum, existens in peccato mortali,

b Apud De Lugo de Euch. d. 16. sec. 30

n. 54.

c Suar de Euc. d. 69. sect. . §.

Rogabis in fine. F. g. Grandis Præp.

Laym De Lugo eos citans dicit sect. 3.

hunc potest
rum Via-
uia nullo
æsumitur
oscere o-
tra neces-
hunc absit,
icentiam;
Ratio est
Parochi
us extre-
r intelli-

ione com-
cidit in
, ea-
ica

Te, a sed
ent non
to, cu-
2 quia
nimit

tali, sacrilegè sumpsit, licet alias peccaverit, huic tamen præcepto jam satisfecit, prout constat, ex dictis cap. 4. §. 4. numero 34

12. Quòd si ritè, & purè Viatico refectus est, sed post ipsam refectioem incidit in mortale; *a Sol. in 4. d. 12. q. 1. art. 11.* aliqui putant abstringi iterum, in eodem mortis periculo communicare, ut non moriatur sine auxilio Eucharistiæ. Verùm consilium id quidem bonum est, non obligatio: *b Huré de Euc. d. 10. diff. 2. De Lugo de Euc. d. 16. sec. 2. n. 46* b quia jam, per priorem sumptionem, præceptum factum est satis. Ad Confessionem autem talis peccati obligatur, etiam si contritus sibi videatur: quia debet observare præceptum subdendi clavibus omnia peccata mortalia.

§. 3.

*An pueri communicandi sint
pro Viatico.*

13 **P**RO pueris, usum perfectum rationis habentibus, non est dubium adesse præceptum, & non adesse pro rationis expertibus, ut patet ex dictis supra cap. 4. §. 2. Solum ergo est difficultas de pueris intra latitudinem decimi, & quatuordecimi anni existentibus: qui habent quidem aptitudinem ad Confessionem, non verò, ex aliquorum sententia, ad reverenter suscipiendam Eucharistiam.

14 Dico, his posse, immo debere dari Viaticum, sicuti iidem dari solet extrema unctio: id enim suadet præceptum divinum, in tanta instantis mortis necessitate: esto, non esse dan-

*a Suar. de
Euc. d. 70
sect. 1. &
passim*

N dum

b Vajq. de dum contendant alii, *b* probabi-
Euc. d. 214 liter. Immo De Lugo *c* meritò,
c. 4. n. 41. propter eandem rationem, con-
Hurt. de tendit, etiam puero, de quo sit
Euc. d. 10 dubium, an doli capacitatem ha-
diff. 4. beat, posse (licet non debere) da-
aliquo. ri viaticum, sicuti datur confes-
c De Lugo sio, & extrema unctio, licet hæc,
de Euch. propter periculum irritandi Sa-
d. 12. sec. 4 cramentum, sub conditione.
n. 44.

d Castrop.
de confc.
3. p. 7.
n. 1.

Dices, cur pueris benè discurren-
 tibus, potest, & debet, his
 vero sub dubio discurrentibus
 solum potest? Respondeo quia
 illi subduntur legibus, atque ad-
 eo huic præcepto: hi vero, cum
 sit dubium, an discurrant, du-
 bium etiam est, an subdantur le-
 gibus, & consequenter, ex do-
 ctina Doctorum *d* in materia
 de legibus, ad observandam le-
 gem non obligantur, quia in tali
 dubio est possessio pro libertate,

§. 9. An

§. 9.

An Amentis temporaneo, ac Phre-
netico dandum sit sacrum
Viaticum.

Diximus c. 4. §. 1. perpe-
tuò amentibus ; non
esse, dandam : Eucharistiam ;
nunc consequenter dicendum,
necesse dandum sacrum Viati-
cum : semifatuis verò, ut etiam
stolidis, & mutis, & surdis, sic-
uti Eucharistiam in vita esse
concedendam, dummodo absit
periculum irreverentiæ, ibidem
diximus; sic & in morte Viati-
cum esse dandum, nunc conse-
quenter asserimus.

At verò illis, qui prius usu ra-
tionis potiti sunt esse porrigen-
dam Eucharistiam in articulo
mortis, si prius voluntatem ha-
buerint eam recipiendi, docet
cum communi opinione S. Tho-

N 2

mas

a *S. Th. 3. p.*
q. 80. ar 9

b *Colligi-*
sur ex Sua
rio de Euc.
d. 69. sec. 1

c *De Lugo*
de Euc.
d. 13. sec. 3.
n. 25.

d *Apud*
Dian p. 3
rr. 3. ref. 8.

mas, *a* idque universaliter, sive paulò, sive multò ante mortis periculum (cum eadem sit ratio) usum rationis amiserint. Addo non solum posse porrigi, sed debere, *b* quando non est periculum irreverentiæ, sicuti iisdem dari etiam solet extrema unctio. Vide quæ dixi ibidem num. 4. circa finem.

16 Petes qualis voluntas requiritur, ut præcedat ante amentiam. Respondeo alii exigunt, ut petierit: alii *c* melius satis esse docent, quòd piam, ac religiosam voluntatem præ se quis tulerit: atque ita, si non constet de peccato mortali commisso, & & non absoluto; præsumendum in bono statu, & communicandum. Nec est par ratio de Confessione: nam, præter quam quod, aliqui concedunt *d* etiam non petenti moribundo, sed tamen, qui Christianè vixerit posita, immo debere dari absolutionem.

nem,
 dispar
 tentis
 Sacra
 non
 hoc fa
 na Na
 aliena
 petiiff
 men d
 tionis
 tiendo
 re, da
 etiam
 re in
 nec pe
 fuisset
 g salte
 munic
 c. 6. §.

nem, saltem sub conditione; est
 dispar ratio; e quia actus pœni-
 tentis sunt materia necessaria
 Sacramenti pœnitentiæ, quod
 non est in communione: Ad
 hoc facit illa probabilis doctri-
 na Navarri f dicentis infirmo
 alienato à ratione, etiam si non
 petiisset Sacramentum, sed ta-
 men dederit aliqua signa contri-
 tionis, tollendo manus, percu-
 tiendo pectus, dicendo Misere-
 re, dandam esse Eucharistiam,
 etiam si obstinatus multo tempo-
 re in peccato mortali vixisset,
 nec per multos annos confessus
 fuisset: poterit enim absolvi,
 g saltem sub conditione, & com-
 municari, &c. Vide quæ dicam
 c. 6. §. 3.

e Lege De
 Lugo de
 pœn. d. 17.
 sect. 3.

f Navar.
 in Man.
 c. 26 n. 27

g Lege Jo.
 Sanc. in
 sel. d. 44.
 n. 32.

§. 10.

*Quando licet dare infirmo non
jejuno Communionem.*

17 **P**Rivilegio sumendi Eu-
charistiam non jejunū,
tunc demum quis, instante mor-
te, uti valet, cum necessitas ex-
poscit. Vidi ego timoratos quos-
dam non jejuno dedisse Viati-
cum, cum facillimè potuissent
jejuno. Sanè non ritè, eosque
modestè monui, privilegium
ejusmodi non esse viatico abso-
lutè concessum, sed sub condi-
tione necessitatis illud non je-
junè sumendi. Quoniam verò
articulus mortis est, quando
brevis inevitabiliter moriturus
est ægrotus; periculum verò
quando probabiliter dubitatur,
non post multum tempus de
ejusdem morte, quæ frequenter
in tali casu accidere solet; hoc
privi-

*a Suar. de
Euc. d. 69
sec. 3. §.
Rogabis
initio.*

privilegium habet fidelis, tum in articulo, *b* tum in periculo: sicut etiam habet posse absolvi, à reservatis à quocunque Sacerdote. Quale autem, & quantum debeat esse periculum, potius ex Medici prudentia, vel astantium arbitrio cognoscendum erit, quam aliunde. Illud certum est, minus periculum hic requiri, quam requirat extrema unctio: ut, ex praxi communi, constat, illi rationi innixa, quod morti non valdè proximus majori cum devotione sacram refectioem suscipere poterit.

18 Non est tamen scrupulosè prædicta necessitas expendenda. Vnde, si commodè non potest expectari, quando is communicandus sit jejunos, sive sit infirmus, sive sit iustè, vel injustè occidendus; communicetur, non jejunos. Immo Iudex non tenetur expectare executionem

N 4

moris 3. n. 72.

*b De Lug.
de Euch.
d. 15. sec. 3
n. 74.*

*c Idem De
Lugo d.
cit. 15. sect.*

mortis in reo, ut is communico
non jejunis.

d. Ib. n. 74

19 Simili ratione d. incommo-
ditas, quæ esset in iis, qui com-
municare infirmum debent, ex-
cusat à jejunio. Hinc excusan-
tur, qui ne statim post mediam
noctem surgant, ad dandum in-
firmo jejuno Communionem;
dant Vesperi non jejuno.

e. Ibid.

20 Parochus item excusatur,
e qui impeditus manè in Eccle-
sia, expeditius sero accedit ad
ægotum non jejunum commu-
nicandum. Invenio etiam excu-
sari Parochum ex eo capite, quod
vesperi cum majori decentia,
comitantibus laicis Sacramen-
tum deferret, quàm mane. Ra-
tio autem prædictorum est, quia
non tam rigorosè accipiendum
esse ejusmodi præceptum, in oc-
casionè Viatici, ipsa piorum præ-
xis docet. Nam propterea idem
privilegium extendi probabili-
ter ad Sacerdotem, ut possit non
jeju-

jejunus celebrare, si non adsint
aliæ particulæ consecratæ, ad
dandum alteri Viaticum, dixi-
mus supra c. 2. §. 8. n. 32.

21 Illud denique huc reduci
potest, quòd si infirmus res sic-
cas, atque adeo Sacratissimam
hostiam deglutire non potest, et-
iam sumpto post illam vino, vel
aliquo liquore; aptum reme-
dium fore putant aliqui, hostiam
sacram intinctam vino à Sacer-
dotis manibus infirmo porri-
gi: porrigi enim per cocleare,
vel aliud aptum instrumentum
argenteum, vel aureum vino ple-
num, indè difficilè aliquibus *ff Bonac d.*
fit, quia etiam peste infectis non *4. de Euc.*
conceditur per similia instru- *9. 5. p. 2.*
menta sacram hostiam porrige- *n. 10. lege*
re: cum consuetudo Ecclesiæ *Suar. de*
Latinæ sit à manibus sacri mi- *pœn. d. 44*
nistri esse Eucharistiam imme- *sect. 3. n. 17*
diatè suscipiendam. Quamvis
non improbabiliter, si sine scan-
dalo, & periculo lapsus Eucha-
ristiæ

g. Posses. ristiæ in terram fiat, posse non
apud eun- nemo censeat.

de Bonac. Alia quædam pertinentia ad
Parochum deferentem Viati-
cum habes infra cap. 6. §. 1. sicuti
etiam quid fiet cum infirmo pa-
tienti vomitum, habuisti cap. 2.
§. 5. & c. 3. §. 4.

§. II.

*An qui semel Viatico refectus fuit,
possit intra eandem ægritu-
dinem, sepius non jeju-
nus communicare.*

22 **T**Ribus dictis, quæ ad
propositam difficulta-
tem pertinent, meo more, hoc
est breviter, expediam. Dico
primo si morbus statum mutet,
a De Lugo ut, si ægrotus in vitæ periculo
d. de Euc. versabatur, & deinde convaluit,
15. sect. 3. cui postea simile periculum re-
n. 62. & diit; postea *a* in posteriore hoc
communiter periculo, non jejunus commu-
nicare

nicare (licet in priore similiter non jejunos communicaverit.) Idque toties, quoties simile quid evenerit.

23/ Dico secundò quando idē periculū perseverat : si heri v.g. communicavit (etiam sub titulo b *Ib n. 63* Viatici) jejunos; poterit b hodie cont. *Vasq.* non jejunos. Et è contra si heri de *Euch.* communicavit non jejunos, poterit c hodie jejunos. *d. 211. c. 4. n. 38.*

24 Dico tertio in eodem casu, quando idem periculum perseverat, si heri non jejunos pro Viatico quis communicavit; alii concedunt etiam hodie, id est sequenti die, non jejunos iterum pro Viatico communicare posse : alii e verò negant. Sane utrumque probabiliter dictum est : licet non ignorem negantium sententiam esse communio-riorem. Quorum negantiū aliqui docent posse post multum tempus f alii post triginta so-

c Colligi- tur ex eod. d Laym. l. 4. tr. 4. c. 6 n. 20. Hurt. de Sacr. d. 9. diff. 1. c Apud cit. f Navarr. apud De Lug. cit. g Villal. lum apud eūd.

h *Suar. &* lum dies, alii *h* post decem, vel
Nugnius octo dies, alii post *i* septem, alii
ibid. citat. post sex / alii post *m* tres. Ratio
i Sylv. ib. harum opinionum est, quia, cum
l Armilla moribundum, non jejunū com-
Filluc. ib. municare sit ex pia Ecclesiæ vel
m Ludov. concessione, *n* vel consuetudine
de S Jo. ib. o introductum; alii mitiūs, alii
n Vasq. de rigidiūs, ejusmodi concessio-
Euc. d. 211 nem, usumve interpretantur.

e. 4. n. 35.

o *De Lugo*

cit. n. 59.

fine.

§. 12.

*An eadem d. e, qua quis occidendus
 est, possit communicare. Et quid
 de Infideli, qui eodem, quo ba-
 ptizatur die, est suspendendus.*

25 **P** Anormi in Sicilia, & in
 Regno Castellæ morte
 eadem die puniendos, non so-
 lent Ministri, sed pridie commu-
 nicare. Ego tamen non video
 sufficientem talis consuetudinis
 rationem: tum quia eodem die
 interficiendum **communicare**
 nullo

nullo modo cedit in irreverentiam Christi Domini: tum quia interficiendus melius, ad mortem vicinam disponitur: tum quia Romæ a eadem die ejusmodi interficiendos communicant. Immo aliqui *b* ejusmodi damnatis, etiam si pridie communicaverint, concedunt iterum die sequenti, quo morituri sunt, communicare posse. Idque aliqui *c* dicunt fieri posse, una hora antepatibulum: si quidem una hora regulariter sufficit ad sacras species digerendas.

26 Quod si puniendus sit Infidelis eodem die baptizatus; benè, pro ut tempus permittit, instruendus post baptismum de hoc Sacramento est, & communicandus: *d* quia jam est capax illius, nec ulla ratio dicitur eum esse tanto bono privandum.

a Corseti.

apud Diam

nam p. 30

tr. 4. ref. 59

& p. 5. tr. 3

ref. 38.

b Jo. Sanc.

in sel. d.

40. n. 4.

c Sà V.

Euch. n. 2.

aliqu; apud

Jo. San ib.

d Jo Sanc.

ibid. a n. 3.